

15- CHUYỆN CON BẠCH HƯƠNG TƯỢNG CỦA QUỐC VƯƠNG CA-THI NUÔI
CHA MẸ MÙ VÀ LÀM CHO HAI NƯỚC
HÒA THUẬN

Ngày xưa Đức Phật ở nước Xá-vệ, Ngài bảo các Tỳ-kheo:

–Có tám loại người nhất định phải bố thí, không nên sinh nghi. Đó là: Cha, mẹ, Phật, đệ tử Phật, người từ xa đến, người đi xa, bệnh nhân và người chăm sóc kẻ bệnh.

Các Tỳ-kheo thưa Đức Phật:

–Đức Như Lai Thế Tôn hết sức kỳ đặc, thường tán thán, cung kính cha mẹ.

Đức Phật dạy:

–Đâu phải chỉ có ngày hôm nay, từ xưa đến nay Ta thường tôn trọng cung kính cha mẹ.

Các Tỳ-kheo bạch:

–Đức Thế Tôn đã tôn trọng, tán thán cha mẹ như thế nào?

Đức Phật dạy:

–Thời quá khứ lâu xa về trước có hai vị quốc vương: Một là vua Ca-thi, hai là vua Tỳ-đề-hê. Vua Tỳ-đề-hê có con voi Đại hương, nhà vua đã dùng sức của con Hương tượng để đánh phá quân đội vua Ca-thi. Vua Ca-thi mới nghĩ như vậy: “Nay ta làm sao có con Hương Tượng để đánh trả quân đội vua Tỳ-đề-hê?”

Bấy giờ có một người nói:

–Tôi thấy ở trong núi nọ có một con Bạch Hương tượng.

Nhà vua nghe điều này rồi liền ra lệnh tuyển mộ:

Ai có thể bắt được con Hương tượng, ta sẽ trọng thưởng.

Lúc ấy có người chấp nhận lời chiêu mộ của nhà vua, tụ tập rất đông binh chúng đi đến để bắt con voi ấy. Con voi suy nghĩ: “Nếu ta bỏ đi xa thì ai lo cho cha mẹ ta mà lòa già cả? Chi bằng ta hãy thuận theo chỗ họ mà đến chỗ vua.

Bấy giờ mọi người bèn dắt con Hương tượng đi đến bên vua. Nhà vua rất hoan hỷ nên đã làm phòng đẹp, trải mền nỉ ở dưới, cùng các kỹ nữ đàn ca trống đánh để tự vui chơi. Nhưng khi cho con voi ăn uống thì nó chẳng ăn uống gì cả. Khi ấy người giữ voi đi đến tâu với vua:

–Con voi chẳng chịu ăn!

Nhà vua hướng về phía con voi, nghĩ: “Những súc sinh đời thượng cổ đều có thể nói chuyện với người”, cho nên nhà vua hỏi con voi:

–Vì sao ngươi không ăn?

Con voi trả lời:

–Tôi có cha mẹ tuổi đã già mà mắt lại mù, chẳng ai cho nước cỏ gì cả. Cha mẹ không có gì ăn, làm sao tôi ăn được?

Con voi tâu với vua:

–Tôi có thể bỏ đi được, các binh đội của ngài cũng không thể ngăn cản tôi được. Chỉ vì tôi có cha mẹ đã già lại mù, cho nên tôi mới chịu theo vua đến đây. Nếu nay nhà vua cho phép tôi được trở về phụng dưỡng cha mẹ cho đến khi cha mẹ hết tuổi thọ, tôi sẽ tự trở lại với ngài.

Nhà vua nghe lời ấy xong, hết sức hoan hỷ, nói:

–Chúng ta là con voi đầu người, còn con voi này mới là con người đầu voi.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trước đây, người của nước Ca-thi đối xử độc ác với cha mẹ, không có tâm cung kính, nay nhờ con voi này nên nhà vua liền lệnh cho tất cả mọi người trong nước, nếu ai không hiếu dưỡng, cung kính cha mẹ thì phải bị tội lớn.

Nhà vua liền thả con voi trở về chỗ cha mẹ nó để nó cung dưỡng cha mẹ, tùy theo tuổi thọ cha mẹ dài hay ngắn, hễ khi cha mẹ chết thì trở lại chỗ vua. Khi vua thấy con Bạch tượng trở lại, hết sức hoan hỷ, liền trang sức cho nó, muốn chinh phạt nước đối phương. Con voi nói với nhà vua:

–Đừng nên tranh đấu với nước khác. Hễ tranh đấu thì gây nhiều sự thương hại.

Nhà vua nói:

–Vì vua nước ấy khi dễ xâm lấn ta.

Con voi nói:

–Hãy cho tôi đi sứ qua nước ấy, khiến cho nước oán địch ấy không dám khi dễ ngài.

Nhà vua nói:

–Nếu để người đi rồi người không trở về nữa thì sao?

Voi đáp:

–Không ai có thể ngăn chặn không cho tôi trở về được cả.

Con voi ngay lúc ấy liền đến nước kia. Vua Tỳ-đề-hê nghe con voi đến, hết sức hoan hỷ, tự ngài ra cung để nghênh tiếp. Khi nhà vua đã gặp con voi rồi, mới nói với nó: Người hãy ở lại nước ta nhé!

Con voi tâu với vua:

–Tôi không thể ở lại đây được. Từ khi tôi lập thân đến nay không bao giờ nuốt lời thề của mình. Trước đây tôi có hứa với vua nước kia là tôi sẽ trở về nước ông ta. Nay hai vị quốc vương, các ngài hãy trừ bỏ oán thù ác độc, tự làm cho nước nhà an ổn, vậy không vui sao?

Con voi nói kệ:

Đắc thắng thêm hận thù

Thất bại càng đau khổ

Không tranh thắng hay bại

Là an lạc đệ nhất.

Bấy giờ con voi này nói bài kệ ấy xong liền trở về nước Ca-thi. Từ đó về sau, hai nước hòa hiếu với nhau.

Đức Phật dạy:

–Vua Ca-thi lúc ấy nay chính là vua Ba-tư-nặc. Vua Tỳ-đề-hê nay là vua A-xà-thế. Còn con Bạch tượng lúc ấy chính là thân Ta. Nhờ hiếu dưỡng đối với cha mẹ, lúc đó Ta có thể làm cho hai nước hòa hiếu với nhau, ngày hôm nay cũng vậy.

M